Een neie bezzem

Oonze cantorij (karkkoor) zat in 2019 iniens zunder dirigent: een probeem, want koordirigenten bint der niet veul.
In oktober kwam Simon veur een proefrepetitie; hij studeerde koordirectie an het Prins Claus Conservatorium en hij haar een koor neudig um met te oefen en dat weurden wij.

Een kuken, mèensen! Met mien negenvieftig lentes was ik destied ien van de jongsten op het koor. Dizze Simon was nog gien dartig. Jonger as oonze jongste dochter.
"Wat 'n jonge vent ja nog! Nou, ’t zal mie nei doun!’"vun ien van de leden. Maor die jeugdigheid betiekende niet dat hij verlegen was; der stun wel wat achter die piano. Hij haar overwicht, kun goed pianospeulen en haar – niet onbelangriek – humor. Bij een rommelige en soms elfstemmige uutvoering van een lied zee e: ‘Ik zie hier wel ruimte veur verbetering.’ Nou. Ruumte zat.
In de eerste repetitie haalde hij de altpartij wat naor veuren. ‘Alten: jullie zingen daar een dis, die moet je accentueren, de andere partijen moeten daar wat zachter omheen zingen.’ Wij alten staot eigenlijks nooit zo in 't zunnegie. Wij kriegt altied te heuren: alten bint de stopvarve in de melodie; het cement. Alten hebt nooit de leiding in een lied.
Ok krieg wij vake te heuren: ‘Alten, het mag wel een onsje minder...’ Wij weet dus oonze plek. Dizze Simon kun het bij mij al niet meer fout doen.

Wij bint inmiddels haost zeuven jaor wieder. In 2023 haalde Simon zien diploma. In de loop van de jaoren is het kuken uut 2019 uutgruid tot een dirigent van statuur. Hij is de baos, zoveul is wel dudelijk. Wij moet op tied kommen en hij wil gien geteut tussen de liedties deur: wij moet opletten. As der al wel ies wat smoest wordt op de achterste rij, dan bi’j geliek an de beurt: ‘Alten: zing ook maar even mee...’

De cantorij floreert as nooit teveuren: wij hebt meer as dartig leden. Simon schref zölf muziek en daagt oons uut: wij zingt muziek die wij zeuven jaor leden nooit andurfd hadden, zoas een deur hum zölf bewarkt koraal van Bach. En der valt ok genog te genieten tussen het zingen deur.
In het naojaor van 2025 zungen wij een lied waorin de tenoren een hiel hoge riegel hadden. Simon zee daorover: ‘Heren, jullie hebben daar een soort excelsis Deo, jullie zijn daar het engelenkoor!’ Wij ziet dan vanof oonze achterste rij twee kalende mannen veur oons staon, waorvan der iene ok nog een körte broek an hef; wij alten hebt toch echt een aander beeld bij een engelenkoor. Hielemaol giechelig wor wij as Simon daornao zeg: ‘Mannen, jullie worden op die plek door de andere koorleden ‘versierd’ met nootjes, geniet daarvan!’ Het engelenkoor wordt versierd; dan moew mekaar gewoon even niet ankieken.

En is het nou allemaole perfect wat wij as cantorij doet? Welnee. Simon hef intussentied in Grunnen een eigen koor opricht met jonge, veural geschoolde zangers; dat koor was een keer te gast bij oons in de karke. Zij zungen het lied In dulci jubilo dat wij ok met de cantorij zingt, maor daor holdt dan ok iedere vergelieking op. Simons neie koor splitste zöch op in twee groepen en zung een betovernde uutvoering van dit lied. Toen wij nao de dienst met mekaar naor de uutgang leupen, zee ien van de cantorijleden: ‘Nou, wij kunt wel opholden met oons koor...’ Met aandere woorden: zo mooi als zij zingt wordt het bij oons nooit. Nee, natuurlijk niet! Wij hebt gien geschoolde stemmen en wij bint gemienteleden die in een koor zingt um de samenzang te ondersteunen. En wij hebt een fantastische dirigent die der uut haalt wat der in zit; daor hebt oonze PKN-gemiente én wijzölf plezier van.
Bij een karkdienst giet het um aandere dingen as perfecte zang. ‘Muziek is gien wedstried,’ zeg Daniël Lohues altied.
De neie bezzem die in 2019 kwam, hef oonze cantorij even flink ophemmeld. Wij hoopt dat dit exemplaar nog een poosie blef: zukke goeie bezzems vin ie niet veul.

Ada Waninge-Vrieswijk
Augustus 2026